

صاحب امتیاز: موسسه فرهنگی هنری وصف صبا
مدیر مسئول و سردبیر: محمدرضا شفیعی
دبیر تحریریه: امیر افشار فتوحی

www.rooznamehsaba.com
rooznamehsaba

تهران - خیابان آیت الله مدنی - کوچه خجسته منش - پلاک ۵
تلفن: ۶-۷۷۵۸۲۴۲۲ فکس: ۷۷۵۴۸۲۴۵
چاپ: موسسه فرهنگی مطبوعاتی ایران
توزیع: نشر گستر امروز

گفت‌وگوی صبا با لیلای زمانی، مدیر گروه هنری ژامک هنرمندان آثار کپی خلق نکنند

احمد رضا حجاز زاده - نمایشگاه گروهی هنرهای تجسمی «سندروم ماندن» با کیورتوری لیلای زمانی روز جمعه ۱۵ تیر ماه در نگارخانه عکاسان جوان افتتاح شد. در این نمایشگاه ۵۰ اثر در رشته‌های نقاشی و مجسمه از ۳۳ هنرمند با موضوع آزاد به نمایش درآمده است. نمایشگاه فوق‌کاری از گروه هنری ژامک به سرپرستی لیلای زمانی است. به بهانه برگزاری نمایشگاه گروهی «سندروم ماندن»، گفت‌وگویی با لیلای زمانی داشته‌ایم. **آیا آثار تان را در نمایشگاه‌های خودتان به نمایش می‌گذارید؟**

تاکنون با آثارم در ۲۳ نمایشگاه شرکت کرده‌ام. البته از کودکی همراه با اساتیدم در نمایشگاه‌ها شرکت می‌کردم، گاهی اگر فرصت و حوصله‌اش باشد، آثار نقاشی‌ام را در برخی نمایشگاه‌های خودم به نمایش می‌گذارم. البته در سایر هنرها هم فعالم، مثلاً برای ۲۱ نمایش طراحی صحنه و لباس کرده‌ام. در همکاری با آموزش و پرورش، تعدادی نمایش با دانش‌آموزان کار کردم که در جشنواره‌های دانش‌آموزی حضور داشتند. همچنین طی دو سال گذشته، ۱۵ پرفورمنس را به نویسندگی و کارگردانی خودم در فضای نمایشگاه‌های تجسمی اجرا کردم که اغلبشان به صورت فرم و برگرفته از زندگی خودم بوده‌اند.

از چه سالی وارد عرصه کیورتوری شدید؟

از سال ۹۷ شروع به برگزاری نمایشگاه‌های تجسمی کردم. همان سال، در زمینه کارگردانی و کیورتوری وارد عرصه فعالیت‌های اجتماعی و هنری شدم. سال ۹۷ برایم سال خیلی سرنوشت‌ساز بود و در شاخه‌های مختلف شروع به فعالیت کردم اما از سال ۹۹ کارم در این زمینه جدی‌تر شد و تقریباً یک‌ماه در میان نمایشگاه داشتم. نمایشگاه «سندروم ماندن»، چهل و یکمین نمایشگاه ما در گروه هنری ژامک است.

سوژه و ایده‌های هنر نمایشگاه را بر اساس چه دغدغه‌هایی انتخاب می‌کنید؟

سوژه نمایشگاه‌ها، کاملاً حسی به ذهنم می‌رسد و خوشبختانه این سوژه‌های حسی مورد استقبال هنرمندان قرار می‌گیرد و در آنها شرکت می‌کنند اما بیشترین دغدغه‌ام، موضوعات روان‌شناسی یا

روان‌شناختی است.

آیا هر نمایشگاه شما از هدف و انگیزه متفاوتی برخوردار است یا همیشه یک جریان فکری ثابت و مداوم را دنبال می‌کنید؟

نمایشگاه‌های دورهای، یک خط فکری ثابت دارند. مثلاً در نمایشگاه «رویای کودکی من»، هنرمند باید رویاها یا کابوس‌های کودکی‌اش را به تصویر بکشد یا در نمایشگاه «ارته» به معنای خدای آب، تاکید روی رنگ آبی است و هر چه با رنگ آبی کشیده بشود، پذیرفته می‌شود. در واقع این به چالش کشیدن هنرمند است که چه قدر می‌تواند از پرده‌های رنگ آبی در سوژه‌های مختلف استفاده بکند. در سایر نمایشگاه‌ها، چون به رشته روان‌شناسی علاقه‌مندم و ارتباط ذهن و روح برایم مهم است، بیش‌تر در این خط حرکت می‌کنم. مثلاً عبارت «سندروم ماندن»، که برگرفته از روان‌شناختی و ذهن است، یعنی بیماری ماندن در یک اتفاق که آن اتفاق برای هر کسی یک چیز است.

آثار هنرمندان هر نمایشگاه بر چه مبنایی انتخاب می‌شوند؟

یک بخش از نمایشگاه‌ها به اساتید اختصاص داده می‌شود و در زمینه موضوعی که انتخاب شده، دعوت می‌کنیم با ما همراه بشوند. وجهه نمایشگاه نیز به واسطه حضور این اساتید بالا می‌رود. سایر هنرمندانی که در نمایشگاه‌های گروه ژامک شرکت می‌کنند، جزو هنرمندان تراز اول و استاد هستند، یعنی هنر نقاشی را خوب می‌شناسند، ولی گاهی پیش آمده هنرمند تازه کار هم داشته باشیم، ولی سعی می‌کنیم به قدرت قلم و خلاقیتی که هنرمند ارائه داده، توجه ویژه‌ای بکنیم که سطح کیفی نمایشگاه را تا نود درصد خوب نگه داریم. **نام نمایشگاه بر چه مبنایی انتخاب شد؟ و این که آیا موضوع ثابتی مطرح شده بود یا هنرمندان با موضوع آزاد شرکت کردند؟**

لفت سندروم یک بیماری یا ناهنجاری است که آن را با ماندن‌های بیهوده در مسائل مختلف همراه کردم. در حالی که می‌توان گفت موضوع نمایشگاه آزاد است اما یک خط فکری را هم دنبال می‌کنم. سکون خاصی را در تابلوها می‌دیدیم که جالب بود. مثلاً هنرمندی، سه تخم‌مرغ کشیده که در سیم‌خاردار محصورند و تخم‌مرغ‌ها شکسته و

گل‌های مینیاتوری از آنها بیرون آمده‌اند. انگار فرهنگ ایرانی حبس شده و این نوعی سندروم ماندن بود. بانوی هنرمند دیگری، زنی را کشیده‌اند که بین آب دریا و ماهی‌ها مانده و صورتش دفرمه شده یا هنرمند دیگری دستی را کشیده که سیب هدیه می‌داد، یعنی سندروم ماندن انسان در دنیا، چون ما به وسیله سیب وارد این دنیا شدیم. در مجموع موضوعات خوبی ارائه داده بودند. اغلب تصاویر تابلوها با مفهوم سندروم ماندن همراه بود. هر کسی از ذهن خودش، ماندن را تعریف کرده بود. ماندن در چه چیزی، به ذهن هنرمند بستگی داشت اما نام نمایشگاه را بر اساس ماندن خودم در زندگی انتخاب کردم؛ صبوری بیش از اندازه‌ای که همیشه داشته‌ام و ماندن‌هایی که به‌رغم سختی‌ها و تنگ‌شدن عرصه بر من، ولی ماندم و فضا را برای خودم ساختم.

دلیل اجرای پر فورمنس در گشایش نمایشگاه‌های تان چیست؟ موضوع آنها چطور انتخاب می‌شود؟

تئاتر برایم هنری مقدس و با روح من عجین است. نمایشنامه‌نویسی برایم بسیار لذتبخش است و حالم را خوب می‌کند. از طرفی بچه‌های هنرهای نمایشی خیلی برون‌گرا هستند و به راحتی صحبت می‌کنند اما هنرمندان تجسمی درون‌گرا و بسیار ساکتند. دوست داشتم این دو مسیر هنری را با هم تلفیق بکنم. به نظرم قشنگ بود و واکنش‌های خوبی هم گرفتم. معمولاً سعی می‌کنم نسبت به سوژه نمایشگاه، داستانی بنویسم و کارگردانی‌اش را بر عهده بگیرم. دوستان تئاتر هم می‌آیند و اجرا می‌کنند. این پر فورمنس‌ها به نوعی پر فورمنس تئاتر محسوب می‌شوند، یعنی هم دیالوگ دارند و هم یک خط داستانی را دنبال می‌کنند. یک نمایش بیست دقیقه‌ای با حرکات فرم و موزون هستند تا برای مخاطب تجسمی دل‌نشین باشد.

اگر نکته ناگفته‌ای مانده، بفرمایید.

دلم می‌خواهد هنرمندان آثار کپی خلق نکنند، بلکه از ذهن خود بر اساس داستان‌هایی که می‌خوانند، فیلم‌هایی که می‌بینند یا اتفاق‌هایی که برایشان می‌افتد الهام بگیرند، یعنی کار هنرمند، صرفاً به نمایش گذاشتن تکنیک نباشد، چون هنرمند کپی کار فقط هنر رسم کردن را به نمایش می‌گذارد و نمی‌تواند از کار خود دفاع بکند. در واقع او با تکنیکی که آموخته، ذهن هنرمند دیگری را به نمایش می‌گذارد.

کارگردان مسعود اطیابی | تهیه‌کننده سید ابراهیم عامریان
Director Masoud Atyabi | Producer Ebrahim Amerian

T E X A S 3
نویسنده حمزه صالحی

تگزاس ۳

پژمان جمشیدی | سام درخشانی | گابریلا پتری
با هنرمندی مهدی هاشمی و ژاله صامتی

آدریانو تولوزا، سیدجواد هاشمی، محمدجواد جعفرپور، نعیمه نظام‌دوست
سام نوری، سیاوش چراغی‌پور، ساعد هدایتی، داوود شیرعلی، لادن زافه وند